

15 Čukčuk spozna človeškega mladiča

Nad gozd se je spet spustila nova noč. Čukčuk se je zbudil zelo zgodaj.

Veselo se je ozrl čez krošnje in še enkrat pomežiknil Luni. Potem je razigrano poletel, da bi si našel kaj za v kljun.

„Kaj se tam dogaja?“ se je radovedno zazrl proti drobnim lučkam nekje globoko pod seboj. Majhni snopiči svetlobe so švigali sem tja po gozdnih tleh. Pritajeni glasovi so šepetali nerazumljive besede.

Seveda se je Čukčuk moral spustiti nižje, prav do tistih najnižjih smrekovih vej.

In glej! Tam so bili pravi pravcati človeški mladiči. V rokah so držali majhne škatlice različnih oblik in iz njih so uhajali snopiči svetlobe. Zdelo se je, da nekaj iščejo.

„Morda so kaj izgubili? Kakšen človeški predmet ali morda kar katera od mladičev,“ je skrbelo Čukčuka, „mogoče jim lahko pomagam!“

Spustil se je še nižje, na velik panj tik pred enega izmed mladičev. Takšno majhno bitje, ki sploh ne zna leteti, se mu ni zdelo prav nič nevarno. Kljub večnim Šojnim opozorilom, naj se ljudi izogiba, so mu njegove izkušnje iz mesta govorile drugače.

„Kaj iščeš?“

„Joj!“ je zavpil človeški mladič in obstal kot vkopan. Škatlica s sve-

tlobo mu je padla na tla in ugasnila. Očitno je svetloba pobegnila iz nje, takoj ko je ni več držal. Mladič je obstal v temi, drugi pa so nadaljevali pot naprej in niti opazili niso, da ga ni za njimi.

„Kdo pa govori?“

„Jaz sem, čukec Čukčuk. Ne boj se me, nič ti ne bom storil. In kdo si ti? Človeški mladič?“

„Človeškim mladičem se reče otroci,“ ga je poučil. Zdaj so se mu očke že navadile na temo in je čukca razločno videl pred seboj.

„Jaz sem Aljaž.“

„Pozdravljen, Aljaž. Lepo, da sva se spoznala. Kaj ste izgubili tukaj v gozdu? Ali je tisto na začetku vrste vaš oče?“

„Neeee, to je naš vzgojitelj. Veš, z vrtcem smo prišli na zimovanje v kočo doli na jasi.“

„Kaj je vrtec?“

„Ne veš, kaj je vrtec? Ali gozdne živali ne poznate vrtcev? Kaj pa počnejo vaši otroci, ko gredo njihovi starši v službo?“

„Kaj je služba?“

„Tja hodita mamica in očka, da zaslužita denar, medtem pa sem jaz v vrtcu. Tam se igramo in učimo risati in izdelujemo predmete in pojedemo. Da nismo sami doma. Ti je zdaj jasno?“

„Ja. ... Kaj pa je ... denar?“

„Oh, ti pa res ničesar ne veš! Z denarjem starši kupijo hrano in obleko in igrače ...“

„Zakaj pa ne lovijo hrane kar zunaj v naravi?“

„Oh, čukec, ker ljudje ne jemo nočnih metuljev. Mi jemo kruh in špagete in pice in sladoled. Tega pa ne najdeš v naravi!“

„Vidim, da imate ljudje mnogo težje življenje, kot sem si mislil ... Zdaj pa mi končno povej, kaj ste izgubili.“

„Ničesar nismo izgubili. Tukaj nismo bili še nikoli.“

„Torej kaj iščete s temi škatlicami. Poglej, svetloba ti je pobegnila iz nje ...“ je s krilci pokazal proti predmetu na tleh.

„Temu se reče svetilka. Notri so baterije, in ko jo prižgeš, sveti. Poglej, takole!“

„Torej nimaš notri kresničke ali ujetega sončnega žarka ali dobre vile?“

„Neee, seveda ne.“

„In ... no, to je pa res krasno. Zdaj pa mi končno povej, kaj iščete.“